

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 300/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonał oskarżony oraz relacji do celów jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, a wynikającą z orzeczenia zbyt surowej kary pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Apelacja obrońcy oskarżonego okazała bezzasadna w			

stopniu
oczywistym.

Przechodząc do meritum sprawy należy zauważyć, iż zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut rzekomej rażącej niewspółmierności kary spowodził się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w P.. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut

w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej

wymiaru. Nie
można zasadnie
dowodzić rażącej
niewspółmierności
kary także
wówczas, gdy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
będące wyrazem
zasady
sądowego
wymiaru kary
nie zostały
przekroczone
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z
10.04.1996r. II
AKa 85/96,
publ. KZS
1996/4/42;
wyroki Sądu
Apelacyjnego w
P. z dnia
18.01.1996r. II
AKr 463/95,
publ. OSA
1996/7-8/27 i z
dnia
22.06.1995r. II
AKr 178/95,
publ. Prok. i
Pr. 1996/2-3/25
oraz wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 14.11.1973r.
III KR 254/73,
publ. OSNPG
1974/3-4/51).
W niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy
na s.21-23
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku w
sposób wnikliwy

rozważył istniejące okoliczności łagodzące oraz te przesłanki, które wpływały na zaostrenie represji karnej wobec oskarżonego. Rozważając apelację obrońcy oskarżonego z dnia (...), Sąd Apelacyjny nie mógł podzielić zawartego w jej uzasadnieniu poglądu o rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary **10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono zresztą okres tymczasowego aresztowania od dnia (...)** Dla wymiaru kary niewątpliwie istotnych było sześć ujawnionych okoliczności łagodzących. Zostały one prawidłowo wyliczone i uwzględnione przez sąd meriti na s.21-22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skarżąca żadnych

okoliczności pominiętych przez Sąd Okręgowy nie potrafiła wskazać. Trafnie do okoliczności wpływających na zaostrzenie represji karnej sąd I instancji zaliczył z kolei atak oskarżonego na najwyższe dobro prawnie chronione w postaci zdrowia i życia. Walor ten miało także działanie przy użyciu niebezpiecznego narzędzia. Rację ma obrońca, że ww. ustalenia powinny przełożyć się na wymiar kary. Nie dostrzega jednak, że tak się właśnie stało. Wynika to nie tylko z werbalnych deklaracji Sądu Okręgowego, który w analogiczny sposób ocenił stosunek okoliczności łagodzących do obciążających, ale przede wszystkim fakt, że oskarżonemu wymierzono karę w dolnych granicach

ustawowego zagrożenia. Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest bowiem karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Dalsze jej łagodzenie nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Institucje, których zastosowania domagała się obrońca mają charakter fakultatywny.

Uwaga ta odnosi się zarówno do tych z art.37a § 1 kk, art.37b kk, jak i z art.69 § 1 kk. Zgodnie z art.37a § 1 kk jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie

niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek. Z kolei przepis art.37b kk w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat - 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2. Przepisów art.69-75 kk nie stosuje się. W pierwszej kolejności wykonuje się wówczas karę pozbawienia wolności, chyba że ustawa

stanowi inaczej.
W myśl art.69 §
1 i 2 kk sąd może
za to warunkowo
zawiesić
wykonanie kary
pozbawienia
wolności
orzeczonej w
wymiarze
nieprzekraczającym
roku, jeżeli
sprawca w czasie
popelnienia
przestępstwa nie
był skazany na
karę
pozbawienia
wolności i jest
to wystarczające
dla osiągnięcia
wobec niego
celów kary, a
w szczególności
zapobieżenia
powrotowi do
przestępstwa.
Zawieszając
wykonanie kary,
sąd bierze pod
uwagę przede
wszystkim
postawę
sprawcy, jego
właściwości i
warunki
osobiste,
dotychczasowy
sposób życia
oraz zachowanie
się po
popelnieniu
przestępstwa.
Obrońca na
s.5 uzasadnienia
apelacji nie ma
racji dowodząc
wadliwości
uzasadnienia
orzeczenia Sądu

Okręgowego.
Skoro sąd ten nie widział potrzeby zastosowania ww. fakultatywnych instytucji to nie było też powodów by ustosunkowywał się nich w pisemnych motywach wyroku. W pierwszej kolejności wypada zaznaczyć, że rację ma Sąd Apelacyjny w K. (vide: uzasadnienie wyroku z dnia 14.04.2016r., II AKa 42/16), że przepis art. 37a nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego postępowania), zatem jego obraza - w rozumieniu art.438 pkt 1 kpk - nie wchodzi w grę. Sąd odwoławczy w pełni przy tym podziela pogląd (wyrażony np. w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23.05.2022r.,

II Ka 157/22),
że instytucja
przewidziana w
art.37a kk ma
charakter
wyjatkowy, a jej
istotę stanowi
pozbawione
wątpliwości
uznanie, że w
danej sprawie
kary o
charakterze
nieizolacyjnym
stanowią
wystarczającą
dolegliwość dla
sprawcy, którego
nie trzeba -
choćby
warunkowo -
izolować od
społeczeństwa. A
contrario, przez
powyższe
rozumieć należy,
iż w sytuacji, gdy
kara grzywny
lub kara
ograniczenia
wolności z
jakichś
względów nie
spełniłaby
zapobiegawczych
i
wychowawczych
celów kary, sąd
winien
wymierzyć
sprawcy karę
pozbawienia
wolności. Tego
rodzaju
wyjatkowych
okoliczności
brak było w
realiach
niniejszej
sprawy.

Oskarżony – mimo szeregu okoliczności łagodzących – dopuścił się przecież przestępstwa o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, godzącego w dobra najwyższe. W takiej sytuacji kara wolnościowa, postulowana przez obrońcę nie spełni celów kary, o których mowa w art.53 § 1 kk. Uwagi te odnoszą się także do kolejnych postulatów obrońcy wyrażonych na s.4-5 apelacji. Również treść art.37b kk nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, iż jego zastosowanie należy wyłącznie do władzy uznaniowej sądu. A zatem brak zastosowania tego przepisu nie może być uznany za naruszenie prawa, a tym bardziej rażące i mające istotny

wpływ na treść wyroku.

Na podstawie art.37b kk sąd orzekający ma jedynie możliwość poszerzenia „granic kary”, o których mowa w art.53 § 1 kk, a tym samym uległo jedynie poszerzeniu pole swobody sądu w doborze adekwatnej dolegliwości kary za przestępstwo.

Kompetencja ta została dana sądom do korzystania z niej na zasadzie swobodnego uznania z uwzględnieniem jedynie dyrektyw ogólnych i szczególnych wymiaru kary.

Jednocześnie ten przepis nie formułuje żadnych preferencji co do rodzaju orzekanych kar (vide:

analogicznie postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia

16.12.2020r., II KK 278/20).

Z kolei odnośnie warunkowego

zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności to
oskarżony
spełniał jedynie
część
przesłanek, o
których mowa w
art.69 § 1 i 2
kk wyliczonych
powyżej. Uwaga
ta odnosi się
do wysokości
wymierzonej
kary i warunku
niekaralności. W
stosunku do
A. O. brak
jest natomiast
realnych
podstaw do
uznania, że tego
rodzaju
dobrodziejstwo
jest
wystarczające
dla osiągnięcia
wobec niego
celów kary, a
w szczególności
zapobieżenia
powrotowi do
przestępstwa.
Tego rodzaju
okoliczności
brak jest nawet
w uzasadnieniu
apelacji obrońcy.
Sąd
zobowiązany jest
bowiem w takim
wypadku do
jednoznacznego
stwierdzenia, że
osobowość
sprawcy daje
podstawę do
przyjęcia
prognozy, iż

nie popełni on
w przyszłości
przestępstwa,
oraz że
zakładane przez
ustawodawcę
cele kary zostaną
osiągnięte.
Takiej
pozytywnej
prognozy
aktualnie nie
można
zbudować
w stosunku
do oskarżonego.
Aby sąd mógł
postawić
prawidłową
prognozę,
przepis § 2
wskazuje mu
na te elementy
związane z osobą
sprawcy, które
mają zasadnicze
znaczenie w
procesie jej
dokonywania.
Niewątpliwie
brak szacunku
dla ludzkiego
życia i zdrowia
oraz związane
z tym nasilenie
agresji takich
nadziei w tym
zakresie nie
daje. Kara
uwzględniać
musi dyrektywy
jej wymiaru
zawarte w art.53
§ 1 i 2 kk
a nie jedynie
partykularne
interesy stron
postępowania.
Reasumując
należy

kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy precyzyjnie wyważył także okoliczności wpływające na zaostrzenie represji karnej i te łagodzące, ustalając wymiar kary na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej. Odmiennie dywagacje skarżącej mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji.

Wniosek

O zmianę wyroku w zaskarżonej części, tj. co do

zasadny

pkt 1 poprzez złagodzenie oskarżonemu wymierzonej kary w ten sposób, że:	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
1. na podstawie art.37a § 1 kk wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności albo grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
2. bądź na podstawie art.37b kk wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy i kary ograniczenia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
3. bądź na podstawie art.69 § 1 kk warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności na okres 1 roku próby,	

<p>4. bądź obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 7 miesiący, ewentualnie:</p> <p>5. uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi i instancji.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak skutecznych zarzutów apelacji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Pkt 1-8 zaskarżonego wyroku z wyłączeniem zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania w pkt 2.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak skutecznych zarzutów apelacji.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	

<p>o.o.1Pkt 2 zaskarżonego wyroku dot. zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle 0 powodach zmiany</p>	
<p>Sąd Okręgowy w wyroku z dnia (...). błędnie określił datę początkową (rok) oraz nie wskazał daty końcowej okresu tymczasowego aresztowania podlegającego zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności. Daty te były jednak znane i zawarte są w aktach sprawy na k.531.</p>	
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>	

1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co			

do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3. 4.	<p>O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. Nr 16, poz. 124 z późn.zm.) i § 1, § 2 pkt 1 i 2, § 4 ust.1-3, § 17 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb</p>	

Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (tj. Dz.U.
z 2019, poz. 18).
Z tego też tytułu
sąd zasądził na
rzecz adw. A. M.
kwotę 738 zł;
(w tym 23 %
podatek VAT).

Na podstawie
art.624 §1 kpk
zwolniono
oskarżonego z
obowiązku
uiszczenia
Skarbowi
Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze. W
tym zakresie
Sąd Apelacyjny
podzielił
stanowisko
wyrażone na
s.24
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku, że
wobec sytuacji
majątkowej
oskarżonego i
jego możliwości
zarobkowych
obciążanie tymi
kosztami ww.
było bezcelowe.

7. **PODPIS**

P. M. (1) P. G. M.
Ś.